

Prædiken 6. søndag efter påske. Steffen Ringgaard Andresen

Salmer:

754,434,747,449,292,379,321 vs. 6-7,725

Fra fodfæste til mavefornemmelse.

Jeg stødte på et udtryk forleden: Fra fodfæste til mavefornemmelse.

Fodfæste. Det betyder at have fast støtte for foden. Det betyder i overført forstand at have et sted, der kan fungere som en god base og et godt udgangspunkt for vejen frem.

Mavefornemmelse. Det betyder en klar og intuitiv fornemmelse for, hvad der er rigtigt at gøre.

Fodfæste og mavefornemmelse har med to slags viden at gøre.

Den ene er den sikre viden. Vi ved, hvor den kommer fra. Vores forældre lærte os at se os for, før vi går over vejen. Skolen lærte os, at på engelsk slutter udsagnsord i 3. person på s. Og så videre. Glemmer vi den sikre viden, eller vil vi lære nyt, kan vi google den. Og det gør vi jo da også hele tiden.

Den anden viden er en fornemmelse. Den kan føles klar. Men vi ved ikke, hvor den kommer fra. Og vi kan heller ikke fange den og bare spænde den for vores egen interesser. Heldigvis. Den er en fri ånd.

Skal jeg søge den der stilling, jeg så slået op? Skal jeg fortælle min gode ven, at hendes mand er hende utro? Hvor skal jeg sætte krydset til EU-valget den 9. juni? Og så videre. Den viden kan vi ikke google.

Vi har lige overstået forårets konfirmationer her i huset. De unge er det der fine usikre sted på livsvejen mellem fodfæste og mavefornemmelse.

Men der er alligevel noget ved udtrykket, der trigger mig. Det er ordene *fra* og *til*.

Jeg ville foretrække noget i retning af *den gode balance og vekselvirkning mellem fodfæste og mavefornemmelse*.

For jeg tror, at noget er ved at komme ud af balance. Vi bliver for optaget af alt det, vi selv skal løbe op, og for lidt af det, vi har med på forhånd. Traditionen,

troen, den fælles horisont viger i baggrunden for alt det, vi hver især selv skal løbe op, tage stilling til og sørge for på egen hånd. Ubalancen presser os. Den skaber mistrivsel. Især for de unge.

Men det gælder også os andre. Den polske forfatter, nobelpristager og psykolog Olga Tokarczuk skriver om denne ubalance. For hvad nu, hvis vi ikke magter at løbe det hele op selv. Men lader som om? Så får vi samfund, der blandt andet bygger på usikkerhedens konformitet. Der er meget, vi ikke magter. Mange har en følelse af utilstrækkelighed og synes, de mangler noget, som alle andre har eller kan. Men vi vil ikke være ved det. Derfor sætter det sig som mindreværdsfølelse, som de fleste – for kun få tør blive ved sig selv og sin skrøbelighed – som de fleste forlænger sig selv med og spænder usynligt for deres ambitioners prangende vogn: Se, hvad jeg kan. Og ud af det kommer der en destruktiv stræben efter det perfekte. Men – spørger hun - hvad er det perfekte? Ved nogen det?

Når vi ikke vil være ved vores usikkerhed, udtænker vi konforme, ensartede og solide sort-hvide systemer, der kan stive os af. Som kan forenkle det, der forekommer svært og kompliceret. Så tænker vi i enkle og skarpe modsætninger: sort – hvidt, nede-oppe, ven – fjende, kvinde – mand. Verden bliver enklere at finde rundt i så. Og vi kan opstille firkantede regler for adfærd. Og alt skrøbeligt og anderledes bliver en bombe under den sejrssikre konformitet. Og mødt med mistillid.

Jesus beder ikke om, at disciple må være ens. Han beder om, at de må være ét. Med hinanden og med Gud.

Han står med hånden på dørhåndtaget. Det er Skærtorsdag. Han er vej ud mod Langfredag.

Og nu et sidste blik på disciplene. Hvordan skal det gå?

De ser usikre ud. Og så har han alligevel tillid til dem. Så han beder til Gud for dem. At de må holde fast ved det, han har lært dem. Og for hele verden. At den må komme til at tro, at han viser os Gud - den dybe mening i alt.

Jesus var ikke bange for at pege på, hvad der er – jeg vil ikke sige det perfekte, for til den herskende konformitets store forargelse blev de uperfekte boende i Jesu blik, når han først havde fået øje på dem. Men han var ikke bange for at pege på den mening med alting, som vi må tro er Gud.

Hvis nogen slår dig på den ene kind, skal du også vende den anden til. Det havde han lært dem. De skulle nok huskede sætningen. Men havde de en god mavefornemmelse for, at det aldrig er vejen frem at slå igen? Og hvordan vil en hævnerrig verden tage imod dét budskab?

Se, her er den største, sagde han engang og pegede på et lille barn. Og fortsatte: I skal være hinandens tjenere. De huskede episoden. For mens den lille pige, der ikke kunne binde sine egne sko, legede ved deres fødder, diskuterede de indbyrdes, hvem af dem, der var den største. Men havde de også en god mavefornemmelse for, at selvophøjelse aldrig er vejen frem? Og hvordan – tillad mig en anakronisme - vil en verden, der tæller selvfremstilling, gode karakterer, fede jobs, en god adresse og masser status og likes som det største, og som helt har glemt, hvordan det var ikke at kunne binde vores egne sko, mon tage imod dét budskab?

I skal blive ved med at tilgive alt. Sagde han, når det blev for meget for dem, at de samme blev ved med at gøre dem uret. De skulle nok huske sætningen. Men havde de også en god mavefornemmelse for, at rethaveriskhed aldrig er vejen frem? Og hvordan ville verden tage imod dét budskab?

Den, der mister sit liv, skal vinde det. Sagde han, når han talte om kærlighedens og selvhengivelsens gåde. At noget må dø, før andet kan leve. Den urimelige sætning glemte de aldrig.

Men hvad med deres mavefornemmelse?

Vi kan jo bare spørge os selv.

Som vi voksede ind i sproget fra enstavelsesord til det sad os i rygmarven, voksede vi ind i den menneskelige økonomi, der gælder fra børnehaver til arbejdspladser og fra storpolitik til parforhold. *Har du penge, så kan du få*; gængs valuta er, hvad vi er, kan og har. Så vi lærte stræbsomhed og at noget med nødvendighed følger af andet. Har man sagt A må man sige B. Den ene tjeneste er den anden værd. Og sådan.

Senere gik selve matematikken op for os; vi fødes, lever en tid og så dør vi. Tid er penge, som vi siger.

Jesus brød hele den menneskelige økonomi ned, som ligger os i rygmarven.

I er ikke født til at dø. I er født til at leve. Sagde han. Selv i døden er I omsluttet af Guds levende, evige kærlighed og barmhjertighed. Dét går jeg i døden for.

Så vær ikke bekymrede for noget. Gud, der klæder markens liljer og føder himlens fugle, har omsorg for jer.

De gav ordene videre. De bredte sig som ringe i vandet og er nu kommet os i forkøbet. Vi har dem med os. På forhånd. Heldigvis.

Kunne vi nu bare finde den rette balance og vekselvirkning mellem fodfæste og mavefornemmelse. Så kunne vi måske i det mindste sløre de faste grænser, som vi i jagt på egen sikkerhed forlænger os selv med og har det med at trække rundt om alt, hvad der er inden for rækkevidde - og så komme ud i det tillidsfulde og fælles fri, hvor vi må være utildækket skrøbelige for Guds kærlige og tillidsfulde blik, der skænker os berettigelse.

Amen.